HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

[1]הם שלא להזכיר [ו] בשם ה' שלא לימדו אביו ואמו מיד הוציא יראתו מחיקו ומחבקה ומנשקה עד שנבקעה כריסו ונפלה יראתו לארץ ונפל הוא עליה לקיים מה שנאמר [2]ונתתי פגריכם על פגרי גלוליכם בתר דאביקו ביה ת"ש [3]ויזעקו בקול גדול אל ה' אלהיהם מאי אמור אמר רב יהודה ואיתימא ר' יונתן [ז]בייא בייא היינו דאחרביה לביתא וקליא להיכלא וקטלינהו לצדיקי ואגלינהו לישראל מארעייהו ועדיין הוא מרקד בינן כלום יהבתיה לן אלא לקבולי ביה אגרא לא איהו בעינן ולא אגריה בעינן בתר דאביקו ביה יתבו תלתא יומא בתעניתא בעו רחמי נפל להו פיתקא מרקיעא דהוה כתיב בה אמת אמר רבי חנינא שמע מינה [ח]חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת נפק כגוריא דנורא מבית קדשי הקדשים אמר להו נביא לישראל היינו יצרא דע"ז בהדי דקתפסי ליה אישתמיט ביניתא ואזל קליה בארבע מאה פרסי אמרו היכי ניעבד דילמא משמיא מרחמי עליה א"ל נביא שדיוהו בדודא דאברא וכסיוה באבנא דשייף קליה דכתיב [4]ויאמר זאת הרשעה וישלך אותה אל תוך האיפה וישלך את האבן העופרת אל פיה [ג]אמרי הואיל [ז]ועת רצון הוא ניבעי רחמי איצרא דעבירה בעו רחמי אימסר בידייהו חבשוהו תלתא יומי איבעו ביעתא בת יומא [ט]לחולה ולא אשכחו אמרו היכי נעביד פלגא פלגא מרקיעא לא יהבי כחלינהו לעיניה אהני ביה דלא איגרי איניש בקרובתיה אמר רב יהודה אמר רב מעשה בנכרית אחת שהיתה חולה ביותר אמרה אם תעמוד ההיא אשה מחוליה תלך ותעבוד לכל ע"ז שבעולם עמדה [י](ועבדה) לכל ע"ז שבעולם כיון שהגיע לפעור שאלה לכומרים במה עובדין לזו אמרו לה אוכלין תרדין ושותין שכר ומתריזין בפניה אמרה מוטב שתחזור ההוא אשה לחוליה ולא תעבוד ע"ז בכך אתם בית ישראל אינן כן [5]הנצמדים לבעל פעור בצמיד פתיל [6]ואתם הדבקים בה' אלהיכם כשתי תמרות הדבוקות זו בזו במתניתא תנא הנצמדים לבעל פעור כצמיד ע"י אשה ואתם הדבקים בה' אלהיכם דבוקים ממש ת"ר מעשה בסבטא בן [י] אלם שהשביר חמורו לנכרית אחת כיון שהגיעה לפעור אמרה לו המתן עד שאכנס ואצא לאחר שיצאה אמר לה אף את המתיני עד שאכנס ואצא אמרה לו ולא יהודי אתה אמר לה ומאי איכפת ליך נכנס פער בפניו וקינח בחוטמו והיו משרתי ע"ז מקלסין לו ואומרים מעולם לא היה אדם שעבדו לזו בכך [א]הפועך עצמו לבעל פעור הרי זה עבודתו אע"ג דמיכוין לביזוי הזורק אבן למרקולים זו היא עבודתו אע"ג דמיכוין למירגמיה רב מנשה הוה קאזיל לבי תורתא אמרו לו ע"ז היא דקאי הכא שקל פיסא שדא ביה אמרו לו מרקולים היא אמר להו הזורק אבן למרקולים תנן אתא שאל בי מדרשא א"ל הזורק אבן במרקולים תנן [ב]אף על גב דמיכוין למירגמיה אמר להו איזיל אישקלה א"ל אחד הנוטלה ואחד הנותנה חייב כל חדא וחדא רווחא לחבירתה שביק: **מתני'** [ג]הנותן מזרעו למולך אינו חייב עד שימסור למולך ויעביר באש מסר למולך ולא העביר באש העביר באש ולא מסר למולך אינו חייב עד שימסור למולך ויעביר באש: **גמ'** קתני ע"ז וקתני מולך אמר רבי אבין תנן כמאן דאמר מולך לאו ע"ז היא דתניא [ס]אחד למולך ואחד לשאר ע"ז חייב רבי אלעזר ברבי שמעון אומר למולך חייב [ד]שלא למולך פטור אמר אביי רבי אלעזר בר' שמעון ור' חנינא בן אנטיגנוס אמרו דבר אחד רבי אלעזר בר' שמעון הא דאמרן רבי חנינא בן אנטיגנוס דתניא רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר מפני מה תפסה תורה לשון מולך כל שהמליכוהו עליהם אפי' צרור ואפי' קיסם רבא אמר מולך עראי איכא בינייהו

[מ] **מרקולים.** מור"ת קילוס שמה לשון שבח אלא שהכמים כינו אותה לגנאי וקרלוה קולים לשון לעג וקלס (תהלים מד) ומר לשון חילוף כמו במר דשמוטה (חולין דף לד.) במר דפרזלא (ב"ק דף קיג.) במר לכנתא (בכורות דף ג.) כלומר חילוף קילוס שהמליפו שהם: **אע"ג** דקמיכוין לבזויה. [ס]ועובדה בזוי [ע] דאי לא קמכוין אלא לבזות הם אפילו עובד מהכה ומילהה פטור לרבה ואפילו לאביי דאמרי הכם הכא מודה לפטור: **קתני ע"ז** וקתני מולך. אף על גב דקתני ע"ז וקתני פעור ומרקולים לא דמי דהכם לפרוסי דיעה קאמי אבל הכא דייק מדיעה דקתני אלו הן הנסקלין עובד ע"ז והנותן מזרעו למולך ולא קתני פעור ומרקולים:

העביר

שהמליכו עליהם אפי' צרור ואפי' קיסם רבא אמר מולך עראי איכא בינייהו: **מתני' זימסור למולך.** מוסרו ביד משמתי ע"ז: **ויעביר באש.** בגמרא [ע"ב] מפרש היכי הוו עבדי וילפי מקרא דתרוייהו בעיון: **גמ' קסבי.** מתניתין (דף נג.) במייבי סקילה ע"ז בהפכי נפשה העובד ע"ז וקתני מולך אלמא מולך לאו בכלל ע"ז ופקא מינה דאם וקטר לפניו פטור מי נמי העביר מזרעו לאחר ע"ז ואין לדכה בכך לא מחייב למולך דוקא כתוב שמו מולך: **אחד למולך ואחד לאחר ע"ז.** העביר זרעו מייב קסבר מולך נמי ע"ז הוא ולא מיצטרין לאזהורי עלה בכדכתה דמחייבה יעבדו [דכריס יב] נפקא אלא לומר לך שאם עשה אלא כדכתה חייב: **אלא למולך פטור.** דמולך דווקא כתיב שדכתה בכך ולא משום ע"ז אזהר עליו דהא מחייבה יעבדו נפקא אלא מוק הוא להם והתורה הקפיד על מוק זה דסקילה לפיכך הוצרך לכתוב: **כל שהמליכו עליהם.** שקרא שמו מולך: **רבא אמר.** לא אמרו דבר אחד דמולך עראי איכא בינייהו כגון צרור וקיסם שאינו ראוי לכך וזה לפי שעה המליכוהו עליו להעביר לו בנו זה לר"מ בר' שמעון לא מחייב אלא במולך קבוע ובא:

תורה אור השלם

1. וְנִשָּׂאוּ דוֹדוֹ וּמִטָּרְפוֹ לְהוֹצִיא עֲצָמִים מִן הַבַּיִת וְאָמַר לַאֲשֶׁר בְּיַרְכָתַי הַבַּיִת הֲעוֹד עִמָּךְ וְאָמַר אֲפֵס וְאָמַר הֵסֶב כִּי לֹא לְהַזְכִּיר בְּשֵׁם יְיָ:
עמוס ו י
2. וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת בָּמֹתֵיכֶם וְהִכְרַתִּי אֶת חַמָּנֵיכֶם וְנָתַתִּי אֶת פִּגְרֵיכֶם עַל פִּגְרֵי גִלּוּלֵיכֶם וְגָעֲלָה נַפְשִׁי אֶתְכֶם:
ויקרא כו ל
3. וַיָּקָם עַל מַעֲלֵה הַלְוִיִּם יְשׁוּעַ וּבְנֵי קַדְמִיאֵל שְׁבַנְיָה בְּנֵי שָׁרֵבְיָה בָּנִי בָנְנִי וַיִּזְעֲקוּ בְּקוֹל גָּדוֹל אֶל יְיָ אֱלֹהֵיהֶם:
נחמיה ט ד
4. וַיֹּאמֶר זֹאת הָרִשְׁעָה וַיַּשְׁלֵךְ אֹתָהּ אֶל תּוֹךְ הָאֵיפָה וַיַּשְׁלֵךְ אֶת אֶבֶן הָעֹפֶרֶת אֶל פִּיהָ:
זכריה ה ח
5. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל שֹׁפְטֵי יִשְׂרָאֵל הִרְגוּ אִישׁ אֲנָשָׁיו הַנִּצְמָדִים לְבַעַל פְּעוֹר:
במדבר כה ה
6. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:
דברים ד ד

קסב א ב מיי' פ"ג מהל' עכו"ם הלכה ה:
קסג ג מיי' שם פ"ו הלכה ד:
קסד ד מיי' שם הלכה ג:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אף ע"ג. ולעובדה בבזוי. עי' לעיל סא ע"ב תוד"ה רבנן:

הגהות הב"ח

(א) גמ' שם שלא להזכיר. נ"ב עמוס ו:

לעזי רש"י

בליד"ש. סלקים לבנים (בפרובנסאלית). בלישט"א. רגב אדמה.

מוסף רש"י

בייא בייא. לשון זעקה וקובלנא (יומא שם:). **לקבולי ביה אגרא.** שנכוף אותו ונקבל שכר (שם). **פיתקא.** כתב (שם). **אמת.** כלומר מכיש לחי עמכם (שם). **חותמו של הקב"ה אמת.** מלמעלה לתחתונים ולמטה ולמחרן על שם שי לשון ולחי למחרן ולחי הוא (שבת נה.). **אמר להו נביא.** זכריה בן עדו (שם). **בדודא דאברא.** בכיר של עופרת (שם). **דשייף קליה.** נכנס הקול למוך העופרת ולחי יוצא ממנו (שם). **ביעתא בת יומא.** ביצה טרולה בו ביום, לפי שפסק המיטוש מן המעיים ולפיכך לוחצן שביבים התרנגולת בכר ליון מתבשלין במעיה (שם). **ניבעי פלגא.** שיהא שולט בחלש ליקוק לשמו ולא לחחרת (שם). **כחלינהו לעיניה.** שימו את עיניו ע"י כחול (שם). **פיסא** פיסת רגב שקורין גלישט"ל (שבת פא.).